

Sygn. akt: I C 218/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Przasnyszu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Wąsowska
Protokolant:	St. Sekr. Sądowy Bogusława Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015 r. w Przasnyszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko B. M.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej B. M. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 12995,29 zł (dwanaście tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych 29/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 7765,26 zł (siedem tysięcy siedemset sześćdziesiąt pięć złotych 26/100) od dnia 27 czerwca 2013r. do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 4846,16 zł (cztery tysiące osiemset czterdzieści sześć złotych 16/100) od dnia 27 czerwca 2013r. do dnia zapłaty;
- umarza postępowanie w zakresie cofniętego powództwa,
- w pozostałym zakresie powództwo oddala,
- zasądza od pozwanej B. M. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 2579,17 zł (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt dziewięć złotych 17/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR Małgorzata Wąsowska

Sygn. akt I C 218/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 czerwca 2013 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej B. M. kwoty 14.050,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot: 1.533,48 zł, 681,10 zł, 140,00 zł, 243,87 zł, 3.686,69 zł od dnia 27 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego od kwoty 7.765,26 zł od dnia 27 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty, jak również obciążenie pozwanej kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 15 kwietnia 2008 roku wierzyciel – (...) S.A we W. (po przekształceniu (...) S.A. we W.) zawarł z pozwaną umowę pożyczki gotówkowej nr (...). B. M. nie wywiązała się z warunków umowy, wobec czego umowa została jej wypowiedziana. Następnie, wobec braku spłaty zadłużenia wierzyciel wystawił bankowy tytuł

egzekucyjny, któremu postanowieniem Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 23 kwietnia 2010 roku została nadana klauzula wykonalności. Ponadto powód wskazał, że przeciwko dłużniczce prowadzone było również postępowanie egzekucyjne, które zostało jednak umorzone. W dniu 24 sierpnia 2011 roku (...) S.A. we W. zbył wierzytelność wymagalną od pozwanej na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.. Pozwana została poinformowana o przelewie wierzytelności pismem z dnia 24 sierpnia 2011 roku.

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2013 roku, w związku z brakiem podstaw do wydania nakazu zapłaty, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania zgodnie z właściwością do tutejszego Sądu.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, podnosząc zarzut braku legitymacji czynnej powoda. Zakwestionowała skuteczność umowy przelewu wierzytelności jak również zasadność, dochodzonego przez powoda roszczenia. Wskazywała, że na podstawie dołączonych do pozwu dokumentów nie jest możliwe stwierdzenie, czy rzeczywiście doszło do zawarcia skutecznej umowy cesji, jak również, czy obejmowała ona wierzytelność z tytułu zaciągniętej przez nią pożyczki. Zdaniem pozwanej powód nie wykazał, że zawierając umowę cesji był należycie reprezentowany, albowiem przedstawił wyciąg z rejestru funduszy opatrzony datą już po zawarciu umowy cesji. Wskazała również, że pozyskiwanie danych klienta w oparciu o zawartą umowę cesji bez uprzedniej zgody klienta przyjmuje charakter niedozwolonych postanowień umownych. Pozwana wskazała, że to na powodzie, zgodnie z treścią art. 6 kc spoczywa obowiązek udowodnienia swych twierdzeń, czemu jednak nie sprostał. Z tych względów powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W toku dalszego postępowania ustanowiony w sprawie pełnomocnik konsekwentnie podtrzymywał stanowisko pozwanej wyrażone w odpowiedzi na pozew. Dodatkowo wskazał, że w aktach sprawy brak jest dowodu potwierdzającego zapłatę ceny z tytułu zawartej umowy sprzedaży wierzytelności, zaś przedłożona umowa uzależniała jej skuteczność od uiszczenia ceny. Podniesiono dodatkowo, że powód nie udowodnił również swego roszczenia, co do wysokości. Niezrozumiałym dla pozwanej jest również częściowe cofnięcie powództwa, albowiem nie uiszcza ona na rzecz powoda żadnych kwot pieniężnych. Wpłacane przez nią sumy dotyczą bowiem innego zobowiązania. Strona pozwana wskazała, że nie kwestionuje zawarcia umowy przez pozwaną, kwestionuje natomiast umowę cesji, a tylko z ostrożności procesowej także wysokość żądanej kwoty.

Powód w dalszym etapie postępowania podtrzymywał dotychczasowe stanowisko w sprawie, przecząc twierdzeniom pozwanej zawartym w odpowiedzi na pozew. Pismem procesowym z dnia 14 sierpnia 2014 roku ograniczył żądanie pozwu o kwotę 300,00 zł (w związku z otrzymaniem od pozwanej wpłat po 150,00 zł odpowiednio w dniach 2.07.2014 r. i 8.08.2014 r.), kolejnymi pismami procesowymi powód cofnął powództwo w zakresie dalszych 600 złotych, zrzekając się roszczenia, co do łącznej kwoty 1000 złotych. Ostatecznie wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 13.000,40 wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego od kwoty 7.765,26 zł liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 5.235,14 zł liczonymi od dnia 27 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie zwrotu kosztów procesu w kwocie 2.596,17 zł zgodnie ze złożonym przez powoda spisem kosztów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. M. w dniu 15 kwietnia 2008 roku zawarła umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Na podstawie tej umowy pożyczkodawca – (...) S.A. z siedzibą we W. (po przekształceniu (...) S.A z siedzibą we W.) udzielił pozwanej pożyczki na okres od dnia 15 kwietnia 2008 roku do dnia 5 kwietnia 2012 roku, w kwocie 9.807,58 zł pomniejszonej o opłatę przygotowawczą w kwocie 30,00 zł, opłatę za ochronę ubezpieczeniową w kwocie 1.407,58 zł oraz o prowizję od udzielonej pożyczki gotówkowej w kwocie 370,00 zł. Pożyczkobiorca otrzymał do dyspozycji kwotę 8.000 zł. Pożyczka miała zostać spłacona w 48 ratach miesięcznych, płatnych do 5 dnia każdego kolejnego miesiąca. Wysokość oprocentowania pożyczki w trakcie obowiązywania umowy wynosiła 12,50% w stosunku rocznym (§1 ust. 4) i mogła ulec zmianie w określonych w umowie sytuacjach (§1 ust. 9). Umowa, jak również dołączony do niej załącznik w postaci tabeli opłat i prowizji dla czynności związanych z obsługą kredytów na zakup towarów i usług oraz pożyczek gotówkowych udzielanych przez (...) S.A., regulowały szczegółowo również inne warunki udzielenia

pożyczki oraz jej spłaty. Wskazywała między innymi kolejność zaliczania wpłat sum pieniężnych dokonywanych przez pożyczkobiorcę, zasady jej spłaty, warunki odstąpienia od umowy, jak również skutki niewywiązania się z zaciągniętego zobowiązania. W §1 ust. 5 zaciągniętej przez pozwaną umowy pożyczki, zobowiązała się ona do jej terminowej spłaty wraz z odsetkami na wskazany rachunek bankowy, począwszy od dnia 5 maja 2008 roku. Z kolei w §3 ust. 4 umowy pożyczki widniał zapis, iż w przypadku opóźnienia spłaty raty lub jej części bank nalicza odsetki od zadłużenia przeterminowanego (odsetki karne) według zmiennej stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. W § 3 ust. 8 tejże umowy określono sposób i przyczyny jej wypowiedzenia, a także wskazano, iż w przypadku braku spłaty raty w terminie bank podejmuje działania upominawczo – windykacyjne. Umowa pożyczki mogła być wypowiedziana z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych wpłat na rachunek za co najmniej dwa pełne okresy płatności, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem zwykłym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni, od otrzymania wezwania. Pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, wobec czego umowa została wypowiedziana. Następnie pierwotny wierzyciel w dniu 24 lutego 2010r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny (zgodnie z zawartym w § 3 ust. 5 oświadczeniem pożyczkobiorcy o poddaniu się egzekucji), któremu postanowieniem Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 23 kwietnia 2010 roku nadana została klauzula wykonalności. Celem wyegzekwowania należności objętych w/w bankowym tytułem egzekucyjnym wierzyciel wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie – M. M. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Na mocy postanowienia z dnia 5 listopada 2010 roku, wobec bezskuteczności egzekucji wspomniane wyżej postępowanie zostało umorzone.

W dniu 24 sierpnia 2011 roku (...) S.A z siedzibą we W. zbył wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanej na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. o czym pozwana została poinformowana pismem z dnia 24 sierpnia 2011 roku. W dniu 6 października 2011 roku powód wystosował wobec pozwanej pismo wzywające do zapłaty, jednakże pozwana nie podjęła żadnych czynności w celu uregulowania zadłużenia. W toku procesu pozwana uiściła tytułem należności kwotę 1000 złotych na rachunek wpłat wskazany w pozwie. W dniu 27 czerwca 2013 roku powód złożył do Sądu pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyciągu z umowy przelewu wierzytelności (k. 28-30), wyciągu z załącznika nr 5 do umowy przelewu wierzytelności (k. 32-34), odpisów z KRS (k. 35-41), zawiadomienia dłużnika (k. 42), wezwania do zapłaty (k. 43), załącznika (k. 44), umowy pożyczki (k. 45-46), tabeli prowizji (k. 47-49), bankowego tytułu egzekucyjnego (k. 50-51), postanowienia Sądu (k. 52), postanowienia Komornika Sądowego przy SR w Wołominie (k. 53), pisma (k. 110), dowodów wpłat (k. 111), potwierdzeń przelewu (k. 127-133), potwierdzenia przelewu (k. 139), pisma komornika (k. 140) oraz z dokumentów znajdujących się w aktach I Co 550/10: wniosku o nadanie klauzuli wykonalności (k. 2), postanowienia w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności (k. 11).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawione przez powoda dowody skutkowały uwzględnieniem powództwa w przeważającej części. Zgodnie z treścią art. 720 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z treścią art. 354 § 1 kc dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje – także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Art. 6 kc wskazuje z kolei jak rozkłada się ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym. Z artykułu tego wynika, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. To na powodzie zatem spoczywał obowiązek wykazania, że udzielił pozwanej pożyczki, której ona nie spłaciła w terminie, zaś pozwana winna była udowodnić fakt spłacenia pożyczki, ewentualnie wskazać okoliczności, które zwalniają ją od wykonania zobowiązania. Stwierdzić należy, że w przeważającej części powód sprostał ciężącemu na nim obowiązkowi i udowodnił swoje roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości. Słusznie wskazuje pełnomocnik pozwanej, że fakt udowodnienia roszczenia wskazanego w pozwie obciąża powoda. Jednakże nie jest tak, że pozwana przez samo zaprzeczenie twierdzeniom powoda może wywodzić z tego faktu

korzystne dla siebie konsekwencje procesowe. Postawa pozwanej nie może bowiem polegać na kwestionowaniu wszystkiego, co zaofერuje powód. Jeżeli przeczy faktom i twierdzeniom powoda, to winna przedstawić własne dowody na poparcie swych twierdzeń. Powód bowiem powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwana, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. Wskazać należy, że w niniejszym postępowaniu pozwana nie przedłożyła żadnych dowodów na podważenie wysokości zobowiązania wskazanego w pozwie, przedstawiając chociażby dowody wpłat, z których wynikałoby, iż spłaciła zobowiązanie w zakresie wyższym, aniżeli wskazuje na to powód. Nie podważyła również skutecznie, zdaniem Sądu, wysokości kwot naliczonych z tytułu odsetek. Wzywana na rozprawę do osobistego stawiennictwa nie podjęła ani raz próby przedstawienia swych racji i twierdzeń. Kwestionowanie zasadności roszczeń pozwu sprowadzało się przede wszystkim do podważenia skuteczności zawartej umowy cesji wierzytelności. Pozwana nie kwestionowała natomiast wymagalności zobowiązania, jak również faktu zawarcia umowy z pierwotnym wierzycielem. Wskazać należy, że pierwotny wierzyciel wystawił, na podstawie zawartej z pozwaną umowy, bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wysokość wierzytelności głównej została wskazana w tej samej wysokości, co w pozwie. W tytule tym znajduje się również szczegółowe wyliczenie odsetek do chwili jego wystawienia, jak również stwierdzenie wymagalności roszczenia względem pozwanej. Na tej podstawie tutejszy Sąd nadał klauzulę wykonalności przedmiotowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie na jego podstawie została wszczęta egzekucja. W toku postępowania egzekucyjnego pozwana nie kwestionowała, ani wymagalności roszczenia, ani jego wysokości. Powód przedstawił również szczegółowe wyliczenie odsetek naliczonych po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, jak również dalszych odsetek, po dniu zawarcia umowy przelewu wierzytelności. W bankowym tytule egzekucyjnym wskazano również wysokość kosztów poniesionych przez pierwotnego wierzyciela w celu wyegzekwowania świadczenia. Postanowienie Sądu zawiera z kolei rozstrzygnięcie w zakresie kosztów poniesionych w związku z postępowaniem klauzulowym, a w postanowieniu komornika sądowego wskazano wysokość kosztów poniesionych w toku postępowania egzekucyjnego. Wskazać należy, że choć aktualnie bankowy tytuł egzekucyjny nie jest uważany za dokument urzędowy, któremu nadaje się szczególną moc dowodową, to jednak nie jest on pozbawiony jakiegokolwiek mocy dowodowej. Dopóki strona przeciwna nie przedstawi innych dowodów, podważających twierdzenia zawarte w tych dokumentach, to na ich podstawie i innych przedstawionych w sprawie, powód może osiągnąć pożądaną przez siebie cel w postępowaniu. BTE czy wyciąg z rejestru funduszy sekurytyzacyjnych są w chwili obecnej uznawane za dokumenty prywatne – a zatem zgodnie z art. 245 kpc stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r., poz. 1376, j.t.) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku (...), mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych – nie odnosi się to jednak do podmiotów będących konsumentami (por. wyrok TK z 15.03.2011, P 7/09, OTK-A 2011/2/12); Zgodnie z aktualnym stanem prawnym urzędowa moc prawna dokumentów bankowych nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym (art. 95 ust. 1a Prawa bankowego). Niezależnie jednak od charakteru przedstawionych dokumentów, zdaniem Sądu dopuszczalne jest poczynienie ustaleń na ich podstawie odnośnie istnienia i wysokości należności przysługującej nabywcy wierzytelności. Dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania; moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania, że ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym. Nie przeszkadza to jednak w tym, aby sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 kpc) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. Całokształt okoliczności faktycznych w sprawie potwierdza bowiem, iż treść przedstawionych przez powoda dokumentów prywatnych jest zgodna z rzeczywistością. Wskazać również należy, że skoro pozwana w toku niniejszego procesu kwestionowała wszystkie twierdzenia powoda, to gdyby jej roszczenie nie było wymagalne, czy też było innej wysokości, to z pewnością, mając wiedzę o takiej możliwości, podnosiłaby to również na etapie postępowania egzekucyjnego, czy poprzedzającego je postępowania windykacyjnego prowadzonego przez pierwotnego wierzyciela. Na podstawie przedstawionych przez powoda wyliczeń i ich przeanalizowaniu, Sąd nie stwierdził, by jego żądania były zawyżone i niezasadne. Część żądanych odsetek wynika ze szczegółowego zestawienia

przedstawionego w bankowym tytule egzekucyjnym, z uwzględnieniem kwot uiszczonych przez pozwaną. Dalsze odsetki zostały szczegółowo wykazane w piśmie procesowym z dnia 27 października 2014r. Wysokość naliczonych odsetek od należności głównej jest zgodna z obowiązującymi na ten czas stopami procentowymi i postanowieniami umowy. Bezzasadność żądań powoda, zdaniem Sądu, dotyczyła tylko żądania odsetek od zasądzonych kosztów w toku postępowania egzekucyjnego, sądowego - wywołanego nadaniem klauzuli wykonalności czy opłat poniesionych przez wierzyciela pierwotnego w toku czynności windykacyjnych. W orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2011r. wydanego w sprawie III CZP 16/11 wskazano, że „nie można dochodzić odsetek od zasądzonych kosztów postępowania. W tym przypadku art.481§1 kc nie ma zastosowania”. Analogicznie, zdaniem Sądu, odnieść należy to do kosztów postępowania egzekucyjnego, czy kosztów windykacji. W tym zakresie nie można bowiem mówić o zawarciu zobowiązania między stronami i tym samym opóźnieniu w jego spełnieniu, a charakter tych kosztów jest podobny do kosztów postępowania sądowego. W tym też zakresie, bardzo nieznacznym, powództwo podlegało oddaleniu. Odnosząc się jednak do zasadniczych zarzutów pozwanej i jej pełnomocnika w przedmiocie skuteczności umowy przelewu wierzytelności, to stwierdzić należy, że powód wykazał, iż doszło do jej skutecznego zawarcia. Pierwszy z zarzutów pozwanej odnoszący się do nieprzedstawienia aktualnego wyciągu z rejestru funduszy inwestycyjnych jest całkowicie chybiony. Należy zauważyć, że zgodnie z §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 06 października 2004r. w sprawie sposobu prowadzenia rejestru funduszy inwestycyjnych, wzoru tego rejestru oraz szczegółowego trybu postępowania w sprawach o wpis do rejestru funduszy, rejestry te są jawne. Każdy może je przeglądać, a ten kto wykaże interes prawny może również uzyskać zaświadczenia, wyciągi czy ich odpisy. Powód przedstawił dwa wyciągi z rejestru, z których wraz z uwzględnieniem odpisu z KRS, wynikała reprezentacja mająca odzwierciedlenie w przedłożonej umowie cesji. Skoro pozwany twierdził, że w dniu zawarcia umowy cesji była inna reprezentacja, aniżeli wynikająca z przedłożonych przez powoda dokumentów, to winien był taki wyciąg przedstawić w toku postępowania. Jeżeli tego nie zrobił, Sąd uznał, iż pomimo, że przedstawione wyciągi nie pochodzą z dnia zawarcia umowy cesji, to w sposób wystarczający potwierdzają legitymację osób zawierających umowę cesji. Poprzez dołączony odpis z KRS wykazana została również legitymacja osób reprezentujących pierwotnego wierzyciela do zawarcia w jego imieniu umowy przelewu wierzytelności. Prawidłowo był one reprezentowany przez dwóch członków zarządu. Bezzasadnym był również zarzut pełnomocnika pozwanej odnośnie braku uprawnienia pierwotnego wierzyciela, jak również powoda do dysponowania danymi pozwanej bez jej zgody. Po pierwsze, tak jak wskazywał powód, orzeczenie, na które powoływała się pozwana nie dotyczyło sytuacji objętych pozwem, ponadto zaś Sąd Najwyższy niejednokrotnie już stwierdzał, że dłużnik nie może korzystać z ochrony, jeżeli, mimo przyjętego na siebie zobowiązania nie wykonuje go w sposób przyjęty w umowie. Ponadto należy zauważyć, że pozwana w § 3 ust.5.2) umowy wyraziła zgodę na dokonanie przelewu praw wynikających z zawartej umowy pożyczki na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, a w przypadku jego zawarcia także zgody na przekazanie nabywcy danych osobowych oraz informacji o wierzytelności banku z tytułu udzielonej pożyczki w zakresie niezbędnym do realizacji umowy przelewu. Niezasadny był również zarzut pozwanej odnośnie tego, że przedłożony wyciąg z umowy cesji wierzytelności, czy też załącznik do tej umowy, nie pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie przejścia wierzytelności przysługującej od pozwanej. Wskazać należy, że strona powodowa może, a wręcz zobowiązana jest do ukrycia niektórych danych z uwagi na interesy swoje, jak również drugiej strony umowy cesji. Przede wszystkim jednak załączony wyciąg z umowy cesji wierzytelności został potwierdzony urzędowo - przez notariusza, a następnie występującego w sprawie radcę prawnego. Wskazać należy, że w poświadczeniu notariusz wskazał, że przedłożony wyciąg zgodny jest z przedłożonym oryginałem umowy cesji zawartej w dniu 24 sierpnia 2011r. Zgodnie zaś z art.2§2 ustawy z dnia 14 lutego 1991r. prawo o notariacie czynności notarialne dokonane przez notariusza zgodnie z prawem mają charakter dokumentów urzędowych. Z kolei w 110§3 w/w ustawy wskazuje się, że wypis (a także na podstawie art.112 §1 wyciąg czy odpis) powinny być dosłownym powtórzeniem oryginału. Także załącznik do umowy cesji, choć zmodyfikowany, poprzez usunięcie danych innych dłużników i nie przedłożenie jego wszystkich stron został poświadczony za zgodność z okazanym radcy prawnemu oryginałowi dokumentu. Ponadto zawiera podpisy osób reprezentujących strony umowy cesji. Wskazać należy, że zgodnie z art.129 §2 i 3 kpc zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym

lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego. Wskazać należy, że w przedstawionej części załącznika została wskazana wierzytelność pozwanej poprzez oznaczenie umowy, będącej jej źródłem. Wskazana kwota wierzytelności głównej jest dokładnie takiej samej wysokości, jak w pozwie. Również kwota poniesionych kosztów odpowiada tej wskazanej przez powoda w piśmie procesowym z dnia 27 października 2014r. Kwota odsetek jest oczywiście niższa, aniżeli wskazana w pozwie. Wynika to jednak z prostego faktu, że pomiędzy zawarciem umowy cesji, a wystąpieniem przez powoda do Sądu upłynął prawie 2 letni okres czasu. Nie można zatem uznać, że przedłożone dokumenty nie zawierają treści pozwalającej na zidentyfikowanie, że ta konkretnie wierzytelność przysługująca wobec pozwanej, była objęta umową cesji. Ma rację pełnomocnik pozwanej, że sam wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych czy też bankowy tytuł egzekucyjny, nie mogłyby przesądzać automatycznie o skuteczności umowy cesji i o tym, że obejmuje ona także wierzytelność przysługującą wobec pozwanej. Jednakże w niniejszej sprawie powód zaoferował jeszcze inne dowody, które zdaniem Sądu, ocenione kompleksowo, pozwoliły na stwierdzenie, że zawarta umowa cesji była skuteczna i obejmowała również wierzytelności wynikające z umowy z dnia 15 kwietnia 2008r. Odnosząc się do kwestii uiszczenia ceny wskazać należy, że choć powód nie przedstawił dokumentu, z którego jednoznacznie by to wynikało, to na podstawie innych dowodów czy faktów, można wywieść wniosek, że taka cena została uiszczona. Sąd nie podziela tu stanowiska powoda wyrażonego w jednym z pism procesowych, że do skuteczności umowy nie było wymagane uiszczenie ceny, albowiem w §5 umowy wskazano wyraźnie, że wierzytelności przechodzą na fundusz z dniem zawarcia umowy, ale – czego nie zauważa powód, pod warunkiem uiszczenia ceny. Nie spełnienie zatem tego warunku oznaczałoby, że wierzytelności nią objęte nie przeszłyby na powoda, a tym samym nie miałby on legitymacji do wystąpienia z powództwem w niniejszym postępowaniu. Jednakże w tym miejscu odnieść się należy do treści §10 umowy, gdzie wskazano, iż po przejściu wierzytelności na fundusz, zobowiązany jest on zawiadomić dłużników pisemnie, w imieniu banku, o dokonanych przelewach wierzytelności. W aktach sprawy znajduje się dokument, z którego wynika, że takie zawiadomienie zostało sporządzone. Ponadto podzielić należy również twierdzenia podniesione przez pełnomocnika powoda w jednym z pism procesowych. Dochodząc bowiem należności od dłużników, które w rzeczywistości by mu nie przysługiwały, powód dopuszczałby się przestępstwa oszustwa w stosunku do tysięcy osób, których umowa wierzytelności dotyczyła. Taka postawa, tego rodzaju podmiotu, sprzeczna jest z zasadami logicznego myślenia i doświadczenia życiowego i wobec samych tylko twierdzeń pozwanej nie może podważać skuteczności zawartej umowy. Także fakt, że powodowi zostało wydane szereg dokumentów związanych z zawartymi przez dłużników umowami przemawia za jej skutecznością. Wobec zatem powyższego i treści art.509 kc, należało uznać, że doszło do skutecznego zawarcia umowy cesji i przejściem wierzytelności przysługującej pierwotnie (...), na rzecz powoda. Zgodnie z treścią w/w artykułu wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wskazać należy, że zawarta przez pozwaną umowa w żaden sposób nie wyłączała możliwości zbycia objętych nią wierzytelności, a wręcz na to wprost zezwalała.

Na marginesie niniejszych rozważań należy tylko wskazać, że przedłożony przez powoda bankowy tytuł egzekucyjny oraz postanowienie tutejszego Sądu i komornika sądowego wskazują, że dochodzone pozwem roszczenie nie uległo również przedawnieniu. Umowa pożyczki została bowiem zawarta w dniu 15 kwietnia 2008 roku, nadanie klauzuli wykonalności nastąpiło natomiast w dniu 23 kwietnia 2010r. Z załączonego postanowienia komornika sądowego wynika z kolei, że postępowanie egzekucyjne prowadzone było w oparciu o w/ bankowy tytuł egzekucyjny i nadaną mu klauzulę wykonalności w sprawie ICo 550/10 i z uwagi na bezskuteczność egzekucji zostało umorzone w dniu 05 listopada 2010 roku. Pozew do Sądu Rejonowego w Lublinie wpłynął natomiast w dniu 27 czerwca 2013 roku, a więc przed upływem 3 letniego okresu przedawnienia. Wskazać należy, że zarówno wszczęcie postępowania w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności bte, czy wszczęcie postępowania egzekucyjnego, powoduje przerwanie biegu terminu przedawnienia, który ponownie zaczyna biec od początku.

Odnosząc się wreszcie do kwestii częściowego cofnięcia powództwa przez powoda wraz ze zrzeczeniem roszczenia, jak również twierdzeń pozwanej, Sąd uznał, iż uiszczane przez nią kwoty pieniężne dotyczą wierzytelności objętej pozwem, co wskazuje, że to pozwana, a nie powód nie orientuje się, jakiej wierzytelności dotyczy postępowanie, a w konsekwencji też stanu swego zadłużenia. Wskazać należy, że powód dokonał cofnięcia powództwa z jednoczesnym

zrzeczeniem się roszczenia, co powoduje, że nie będzie mógł już nigdy dochodzić tej kwoty od pozwanej. Po drugie wskazać należy, że na przedłożonych przez niego 7 dowodach przelewu wskazany został ten sam numer rachunku, co w pozwie. Przedłożone przez powódkę dokumenty, znajdujące się na karcie 110 i 111 rzeczywiście dotyczą innego stosunku zobowiązaniowego i wskazują inny numer rachunku, aniżeli w pozwie. Z kolei jednak dokument przedłożony przez pozwaną, znajdujący się na karcie 139, pokrywa się z jednym z potwierdzeń przelewu przedstawionych przez powoda i zawiera taki sam numer rachunku, jak wskazany w pozwie. Nie można uznać, że dotyczy on postępowania egzekucyjnego o sygn. akt Km 52292/13 i zawartej w jego ramach ugody, albowiem w dokumencie znajdującym się na k.140 wskazano zupełnie inny numer rachunku do wpłat, aniżeli na załączonym przez pozwaną potwierdzeniu przelewu, jak również postępowanie to wszczęte zostało w oparciu o tytuł wykonawczy wydany w epu na rzecz (...). Potwierdzenie przelewu dotyczy zatem stosunku zobowiązaniowego objętego niniejszym postępowaniem i jest tożsame z tym przedstawionym przez powoda. Nie jest zatem tak, że dokument znajdujący się na k.139, odnosi się do postępowania egzekucyjnego wynikającego z dokumentu na k.140, czy też do postępowania windykacyjnego wynikającego z dokumentów znajdujących się na k.110 i 111, gdzie są wskazane zupełnie inne numery rachunków bankowych. Wskazać również należy, że z pisma komornika wynika, iż wpłaty miały być dokonywane począwszy od miesiąca lipca, gdy tymczasem w tytule potwierdzenia przelewu na karcie 139 wskazano tytułem „(...)”. Bez żadnych zatem wątpliwości uznać należy, że dokument złożony przez pozwaną, znajdujący się na karcie 139 dotyczy wpłaty na poczet zobowiązania objętego niniejszym postępowaniem i jest tożsamy z potwierdzeniem przelewu znajdującym się na k.132, załączonym przez powoda. Jednocześnie nie ma podstaw, by kwestionować prawdziwość i rzetelność innych przedstawionych przez powoda potwierdzeń przelewów dokumentujących spłatę zobowiązania przez pozwaną. Z tych też powodów na podstawie art. 203§1 i 4 kpc oraz art.355§1 kpc postępowanie w zakresie cofniętego powództwa, odnośnie kwoty 1050 złotych, należało umorzyć.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc zgodnie z zasadą, iż pozwana jako strona przegrywająca winna zwrócić powodowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia przez niego praw oraz koszty zastępstwa procesowego. Powództwo zostało oddalone tylko w bardzo nieznaczej części, która nie mogła mieć wpływu na rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Nie bez znaczenia pozostaje bowiem, że powodem wystąpienia przez powódkę na drogę sądową było nieregulowanie przez pozwaną wpłat z tytułu zaciągniętej pożyczki, a zatem zaniechanie pozwanej stanowiło podstawę wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Pozwana mogła podjąć próbę restrukturyzacji zadłużenia i być może jej żądania byłyby uwzględnione, a tym samym doprowadziłyby do rezygnacji powoda z wszczęcia niniejszego postępowania. Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika przejawiał w nim aktywność. Poniósł koszty związane z uiszczeniem części opłaty od pozwu w epu, jak również kosztami korespondencji i wynagrodzenia pełnomocnika, by dochodzić swoich praw. Nie można tego pominąć i pozbawić go zwrotu kosztów. Na zasądzone koszty procesu składały się koszty opłaty sądowej od pozwu w wysokości 176 złotych, koszty opłaty manipulacyjnej w wysokości 3,17 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr163, poz.1349 ze zm.). Sąd nie obciążył pozwanej kosztami opłaty skarbowej, albowiem w aktach sprawy brak jest dowodu jej uiszczenia przez pełnomocnika powoda.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku.